

A BEAUTIFUL STORY

**Joost
&
Truderieke**

18 JANUARY 2020

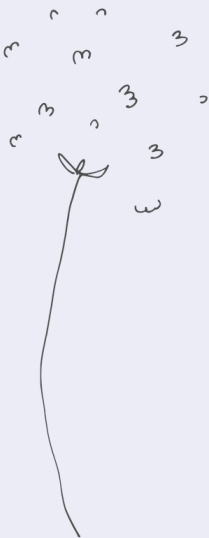
---

19 mei 2021

Vader en moeder Van de Graaf staan voor de slaapkamer van hun zoon Joost. Ze hebben een glas melk, een salade en heerlijke harde broodjes bij zich. Op het moment dat ze de deur openzwaaien, komt ook de wekker van Joost tot leven. „Nu is het echt” realiseert Joost zich als zijn ouders naast zijn bed staan. „Vandaag ga ik trouwen.”

Het is woensdagochtend 19 mei 2021. Exact drie jaar geleden vroeg Joost zijn aanstaande vrouw verkering. Exact een jaar geleden vroeg hij haar ten huwelijk. En nu is het tijd om haar trouw te beloven tot de dood hen scheidt.

Het is een kort nachtje geweest voor Joost. Gisterenavond heeft hij samen met zijn maat Gerard de trouwauto nog opgehaald. Tegen enen was hij in slaap gevallen. Een kleine vier uur later ging zijn wekker alweer. Nu het ontbijt op is, is het tijd om op te staan. Joost hijst zich in zijn trouwbroek, trekt zijn sokken aan, steekt zijn armen door de mouwen van zijn blouse en stommelt de trap af naar beneden.

Langs het tuinpad ziet hij zijn zussen aan het werk. Ze blazen ballonnen op; grijze en witte. En de hartjesballonnen, met daarin hartjes van papier. De zussen hangen ze aan het witte koord dat gisterenavond aan weerszijde van het tuinpad is gespannen. De Van Eesterensingel in Alblasserdam maakt zich klaar voor een feestdag.

06:00 Voor de spiegel - Heerlijk geslapen

De bruid zit ondertussen in haar ouderlijk huis in een gemakkelijke stoel voor een grote spiegel. Bruidstyliste Hanna is druk in de weer met de volle bos haar van Truderieke. „Ik heb heerlijk geslapen vannacht en ben totaal niet zenuwachtig. Ik voel vooral dat het eigenlijk nog best vroeg is, ik ben nog een beetje moe”, vertelt de bruid. Die vermoeidheid valt wel te verklaren, want samen met haar moeder heeft Truderieke gisteravond de tuin versierd en de goodie bags voor de bruiloftsgasten voorbereid. Ma Stam is ook nu druk bezig met de laatste dingen, ze scharrelt rond in de keuken, neemt af en toe een kijkje bij Truderieke en volgt de planning die ze in haar hoofd heeft. Marjolein en Willize bekijken aandachtig hoe Hanna steeds verder vordert met het bruidskapsel van hun grote zus.

„Ik heb Joost sinds gisteren niet meer gezien, Joost ging samen met mijn neef de trouwauto's ophalen. Trouwens, over zenuwen gesproken, hij is wel zenuwachtig hoor”, lacht Truderieke. Daar is Willian het roerend mee eens. „Joost loopt de hele tijd te ijsberen, dat doet 'ie vast en zeker.” Hij doet meteen maar even voor hoe dat ijsberen er volgens hem uit ziet en stapt handenwringend door de huiskamer. Marjolein moet nog een beetje wennen aan het idee dat Truderieke vanaf vandaag echt uit huis gaat: „Ik vind het echt een beetje gek dat Tru vandaag gaat trouwen. Tot nu toe woonde ze gewoon thuis, bij ons. Gelukkig blijft ze wel in de buurt wonen. Gerrit en Arne zijn superzenuwachtig, zij wilden gisteravond bijna niet gaan slapen omdat ze bang zijn dat ze het moment missen dat Joost hier aankomt”.

05:47 De woonkamer van 't ouderlijk huis van Joost - verrassing bij het aankleden

Joost is inmiddels klaarwakker. Dit in tegenstelling tot zijn broertjes Ard-Jan, Laurens en Wilmer. De een ligt opgevouwen op de bank, nummer twee gaapt diep en de derde wrijft herhaaldelijk in zijn ogen. Maar ze zijn erbij, want willen geen moment van de dag missen. De fotograaf, wedding writer en videograaf stappen vlak na elkaar binnen.

„Wat is nu de bedoeling?”, wil Joost weten. „Aankleden!”, antwoordt de fotograaf energiek. „Oké”, knikt Joost. „Wat moet ik als eerste aan?” Het geblokte vest, bedenkt zijn moeder. Joost grijnst ondanks het vroege tijdstip. Zijn gilet trekt hij graag aan. Want Truderieke gaat dat mooi vinden, weet hij. Terwijl Joost het laatste knoopje van zijn gilet vastknoopt, komt zijn moeder aanzetten met een vierkante doos. Eromheen zit een grote strik, zandkleurig.

„Een cadeautje van Tru”, zegt ze terwijl ze de doos aan Joost overhandigt. De bruidegom grijnst opnieuw, van oor tot oor. „Aah, dat vind ik echt super schattig.” En met een blik op de strik „Nu weet ik de kleur van de jurk, denk ik. Ik vermoedde deze kleur al.” Voorzichtig trekt Joost de strik los. Aan de vier binnenzijden van de doos heeft Truderieke foto's van haarzelf en haar droomman geplakt. Een klus die vele uren in beslag heeft genomen. „Hier was ze dus zo druk mee”, snapt Joost nu. „Superleuk dit.” En; omdat Joost de gewoonte heeft zichzelf te herhalen als hij enthousiast is: „echt superschattig.”

Uit de doos trekt hij zijn stropdas. „Die moet ik nu zeker als eerst om?” De fotograaf knikt. Joost' moeder schiet meteen te hulp. Vanachter de bank kijken Joost' zussen goedkeurend toe. „Mooi Soos”, zegt de één. „Heel strak”, zegt de ander. „Mooi hé”, zegt ook moeder, die inmiddels de manchetknopen uit de doos heeft opgediept en aan Joost' overhemd probeert vast te maken. Joost controleert of alle knopen vastzitten. Dan trekt hij zijn jasje aan. „Ooh, dit jasje zit zo lekker, jongen!”, roept de aanstaande bruidegom. „Je ziet er fantastisch uit kerel”, zegt vader Van de Graaf terwijl hij zijn zoon een zoen op zijn hoofd geeft. Zijn zussen strelen de stof. Moeder diept uit de verrassingsdoos een pochet op. „Dit dingetje moet nog in je borstzak!”

06:02 Op het puntje van de stoel van Van de Graaf - „Joost is een supergozer”

Met een dreun trekken de foto- en videograaf de deur achter zich dicht. Ze vertrekken naar Truderieke. Joost moet even wachten tot zijn maat Gerard met de trouwauto komt voorrijden. Om de tijd te doden bekijkt hij de foto's die Truderieke hem gaf nog een keer.

Zijn vader gaat op het puntje van zijn stoel zitten als hem wordt gevraagd om eens wat te vertellen over de bruidegom. „Joost is een supergozer. Hij is betrouwbaar, behulpzaam en doet alles uit liefde. Ik zeg dat niet omdat het mijn zoon is. Het is gewoon zo. Ja, echt. Toen hij slaagde voor zijn hoveniersopleiding, zei een docent bij de diploma-uitreiking: „Ik heb één lief kind in de klas.” Dat was Joost dus. En die man had gelijk hoor. Joost is echt een lieve jongen. Nogmaals; niet omdat het mijn zoon is hoor. Echt niet. Ik kan soms best wat driftig zijn en ben in de opvoeding altijd alles tekortgekomen. Maar Joost is echt een goede jongen. Hij piept nooit en doet niks met tegenzin. Hij houdt gewoon van doorgaan en niet zeuren. Daardoor heeft hij nu ook een prachthuisje kunnen kopen. En alle klussen zelf gedaan hé!”

Vader Van de Graaf staat op van zijn stoel en wijst door het voorraam naar buiten. „Als je deze weg volgt tussen de flats door, daar gaan Joost en Truderieke wonen. Net uit het zicht, lekker dichtbij. Truderieke krijgt een goede aan hem. Zij is de kapitein van het schip. Als ze iets in haar hoofd heeft, gebeurt het zo. Ze is een hardwerkende en behulpzame vrouw. Pietje-precies, net als Joost. Als hij op zijn schilderwerk één druiper zag, schuurde hij ‘m al weg.” Joost kijkt op van zijn foto’s. „Anders ga ik me ergeren hé. Dat moet niet.”

6:25 Woonkamer familie Stam - Uilen

De deur van de woonkamer vliegt open. Twee ondeugende blonde jongenshoofden kijken om de hoek en vliegen naar de bank. „Goedemorgen”, mompelt Arne. De tweeling draagt een pyjama. De twee wrijven de slaap uit hun ogen en nemen stilletjes alle mensen in zich op. Gerrit vertelt: „Ik heb heel veel zin in vandaag. En ik heb er vooral heel veel zin in om de ringen te brengen.

Maar ik vind het ook een beetje spannend.” Arne vult meteen aan: „Maar wij zijn met zijn tweeën, dus als de één niet meer weet hoe het moet, dan weet de ander dat nog.” De tweeling mag de ringen op bijzondere manier overhandigen. Truderieke: „We zouden de ringen eerst op een ringkussentje door de jongens naar voren laten brengen, maar dat vond ik een beetje saai. Dus nu worden ze door uilen naar voren gevlogen. Ik ben zó benieuwd naar Joost zijn hoofd op dat moment, die weet van niets.”

Arne vertelt dat ze al twee keer geoefend hebben met de uilen. En Gerrit vult aan: „We moeten de uilen lokken met een rattenpootje, dan vliegen ze naar ons toe en dan gaan ze op onze arm zitten. En aan een klosje zitten dan de trouwringen.” Beide jongens demonstreren hoe ze hun arm moeten strekken met aas, een klopje op hun arm moeten geven en hoe de uilen daar dan uiteindelijk op zullen gaan zitten

6:39 Voor de spiegel – „Je bent een plaatje”

Hanna is klaar met het bruidskapsel en heeft een natuurlijke make-up aangebracht op het gezicht van Truderieke. Samen met haar moeder gaat Truderieke naar boven om haar trouwjurk aan te doen. Truderieke: „Ik heb de jurk al goed ingelopen. Ik heb er veel voor betaald, dus ik heb alvast goed geoefend met dragen.” Ma Stam: „Ze loopt er al sinds vrijdagavond elke avond in rond”.“ Als Truderieke even later weer in de woonkamer staat, is de verrassing dan ook niet groot. Toch is het plaatje met het kapsel van Hanna nu helemaal compleet.

Moeder maakt de knoopjes op de rug van Truderieke vast en dat is best een gepriegel. Marjolein helpt haar zus met het aandoen van haar trouwschoenen en Willian mag het armbandje van Truderieke omdoen.

„Dat kan ik helemaal niet, hoor”, piept hij ietwat benauwd. Maar hij voltooit zijn taak uitstekend. Hanna bekroont haar kapsel met het sierlijke dopje dat Truderieke op maat heeft laten maken. Precies op het moment dat Truderieke klaar is, stapt haar vader de kamer binnen. Pa Stam neemt zijn dochter goed op en fluit goedkeurend.

Truderieke is ruim op tijd klaar. Nu begint het wachten op Joost. „Ik ben vreselijk benieuwd hoe Joost mij vindt. Ik heb alvast verteld dat ik iets op mijn hoofd draag, dan is hij daar maar vast op voorbereid.” Pa Stam neemt zijn dochter nog eens van top tot teen op. „Plaatje!”, is zijn goedkeurende conclusie. Vader draait zich om naar de tweeling die nog steeds op de bank zitten en zegt: „Hé Gerrit, vandaag gaat het gebeuren, hè!”

Ma Stam vertelt lachend: „Hij had zijn ogen nog niet eens helemaal open en toen riep hij al: „Yes! Bruiloft.”” De jongens hebben in ieder geval heel veel zin in de dag. En ook de rest van de familie kijkt uit naar het moment dat Joost zijn bruid op komt halen en de dag echt van start gaat. Pa Stam werpt een blik op de klok. „Ja, nu is het bijna zover meisje”, zegt hij tegen Truderieke.

06:23 De oprit naast huize Van de Graaf - „Deze auto past bij Truderieke”

Gegil stijgt op in de woonkamer als een klassieke zwarte Porsche Speedster de oprit oprijdt. „Hij kan een open dak”, roept één van Joost’ broertjes blij. „Dat dacht ik al.” „Hij is heel gaaf”, vinden zijn zussen. „Deze auto past goed bij Truderieke”, legt Joost uit. „Ze is niet heel stoer, maar wel heel chique. Sportief en toch klassiek.” Joost stapt met zijn trouwschoenen naar buiten. De rest van de familie volgt hem op slippers om de 32 jaar oude sportwagen te bewonderen.

Gerard, een neef van de bruid en vriend van de bruidegom, drukt Joost de hand. En geeft hem dan een bloemstuk. „Deze moet op de auto, jongen.” Joost kijkt bezorgd omhoog. „Het gaat regenen, daar ben ik niet blij mee.” Vader Van de Graaf maakt met een zakdoek de motorkap van de auto droog. Zo blijft het bloemstuk beter plakken. De auto ronkt en ruikt. Joost loopt er een rondje omheen, maakt het dak open en neemt dan plaats op de bestuurdersstoel. Hij likt langs zijn lippen en grijnst als de vrouwen met hun telefoons foto's van hem schieten. „De auto past bij zijn pak”, constateren ze. De buurvrouw komt naar buiten met een spiegelreflexcamera om het tafereel vast te leggen.

Ook de overige wijkbewoners mogen tegen half zeven weten dat Joost vandaag een Porsche rijdt. Op de oprit test hij een paar keer of het gaspedaal inderdaad goed werkt. Dan laadt hij het bruidsboeket in en laat de koppeling opkomen. Met één hand aan het houten stuur slaat hij rechtsaf. Hij zwaait uitbundig naar zijn ouders, zussen en broertjes. Rijdt voor hen nog een rondje extra. Dan geeft hij gas. Op naar Nieuw-Lekkerland!

06:51 De bestuurdersstoel van een dikke Porsche - „Als een koning toeren naar mijn aanstaande vrouw”

Rijden met open dak is toch wel fris, constateert Joost al snel nadat hij is vertrokken richting zijn bruid. Op een parkeerplek net buiten Alblisserdam maakt hij het dak weer dicht. Omdat hij het eerder al heeft geoefend, is het zo gepiept. Al snel zit de Porschebestuurder weer in zijn stoel. Zijn hoofd moet hij iets buigen, beenruimte is er genoeg. „Handig voor de jurk” vindt hij.

„Dit is misschien al wel het hoogtepunt van de dag”, grijnst de bruidegom terwijl hij over de Lekdijk rijdt. „Ik voel me als een koning in dit autootje. Lekker toeren naar mijn aanstaande vrouw. Ik heb zoveel zin om te trouwen! We verlaten onze ouders, gaan zelfstandig een eigen weg. Het is tijd voor een nieuwe uitdaging.” De zenuwen beginnen te kriebelen, merkt de bruidegom. Hij weet dat Truderieke hem wel leuk zal vinden, met z'n geblokte gilet. Maar hoe zou zij er uit zien? „Als ik haar straks zie, kijk ik toch het eerst naar de jurk. Ik ben zo benieuwd. Behalve de kleur heb ik nog steeds geen idee hoe ze eruitziet. Ik weet wel dat ze altijd net iets anders dan anders wil. Dus als ik een gokje zou moeten wagen, zou ik zeggen dat de jurk misschien wijd is van onder. Maar daar houdt het ook echt bij op. Spannend!”

Joost kan niet wachten om zijn bruid te zien. „Ze is zo'n leuke vrouw! Ze is zorgzaam, behulpzaam en ijverig. Niet dat ik een slavendrijver ben, maar ik hou erg van ijverige mensen. Truderieke regelt haar zaakjes goed. Ik hoef nergens achteraan. Dat is zo fijn. En straks woont ze lekker bij mij. Met haar hoop ik een gezin te vormen.”

De molens van Kinderdijk verdwijnen achter Joost en al snel rijdt hij het dorp Nieuw-Lekkerland in. Het spel met het gaspedaal is over, want zijn bruid mag hem niet nu al horen aankomen. Twee straten voor Truderiekes ouderlijk huis zet Joost de wagen opnieuw aan de kant. Nu om het dak open te knopen. Bijna het moment-surprême.

07:06 Huis van de bruid - De ontmoeting

„Welkom lieve Joost, geniet van onze dag. Liefs, Tru” Dat leest Joost op het zwarte bord dat is opgetuigd voor het ouderlijk huis van Truderieke. Binnen hoort Truderieke haar bruidegom aankomen.

Ze is nog geen moment gespannen geweest vandaag, maar nu gieren de zenuwen door haar lichaam. „O, help. Hij komt eraan.”

Joost is intussen uitgestapt en wandelt langs het sierlijke bord over het tuinpad naar de voordeur. Aan weerszijde van de deur zijn bloempotten versierd met witte strikken. In de tuin bewegen heliumballonnen in de wind. Maar Joost' blik is gericht op de voordeur. Hij drukt op de bel, draait zich om en wacht op zijn bruid.

„Halloho!” laat Truderieke opgewekt horen. Joost draait zich om. Zijn „ooooh” smooit Truderieke met een kus. „Wat ben je mooi!”, brengt hij dan uit. Dan weer een kus. Truderiekes ogen glinsteren. „Jij ziet er ook mooi uit”, zegt ze stralend. „Wat ben je mooi”, blijft Joost zichzelf herhalen. „Je haren ook, prachtig! Wat een schoonheid ben je.”

Als de twee van hun eerste blijdschap zijn gekomen, laat Joost weten dat hij „een droge strot heeft.” De moeder van Truderieke snelt naar binnen voor een glaasje water. Joost klokt het achterover en helpt zijn bruid dan in de sportwagen. Dan geeft hij gas. Papa Stam ziet zijn dochter vertrekken. „Meewarig blij” kijkt hij haar na.

07:26 Drierivierenpunt – Een nieuw accessoire

Daar waar de Lek en de Noord elkaar ontmoeten, zich verenigen, en als één Maas verderstromen naar Rotterdam, willen twee mensen die straks als één verdergaan, zich laten vastleggen op de gevoelige plaat. Vlak voor de pond naar Krimpen aan de Lek en Ridderkerk-Slikkerveer was Joost linksaf geslagen. Hij negeerde het bord “eigen weg” en toerde langs de rivier naar een rijzig landhuis met een puntdak, in het uiterste puntje van Kinderdijk.

Dit is de locatie waar het stel een ruim uur zal luisteren naar de opdrachten van de foto- en videograaf. De eigenaresse van het huis is een klant van Bakker Stam, de vader van Truderieke. De bruid is twee dagen eerder wezen vragen of ze foto's mocht maken. De vrouw die de deur opendeed, was vereerd met het verzoek. Ze liet het gras maaien voor beste plaatjes. „Wat lief van u”, zegt Truderieke enthousiast als ze dat hoort.

Een containerschip stoomt vanaf de Maas de Noord op. Truderieke en Joost wandelen gearmd over het versgemaaide natte gras. „Ik heb een nieuw accessoire”, zegt Truderieke ineens verrast. Ze gaat op een been staan en steekt een voet vanonder haar wijde jurk het daglicht in. De oorspronkelijk witte schoen aan die voet is door het vocht paars gekleurd. „Grappig”, vindt Truderieke. En dan, streng voor de fotograaf: „Deze mogen echt niet op de foto, hoor!”

De fotograaf plant haar op een schommel onder een boom in frisgroen blad. „Kin iets omhoog” instrueert de fotograaf. „En de armen langs je lichaam. Ja, zo. En nu een beetje wiebelen”, Joost kijkt grijnzend toe. „Mooi, hoor.” „Truderieke, wat is de mooiste eigenschap van Joost”, vraagt de fotograaf even later. „Joost is lief voor iedereen”, zegt ze terwijl ze haar aanstaande man diep in zijn ogen kijkt. Joost, met een mierzoet stemmetje: „Ik hou van iedereen, maar het meest van jou.”

08:53 Bakkerij Stam - een meter brood

„Dit vind ik grappig”, zegt Truderieke als ze arriveert bij de bakkerij van haar vader in Kinderdijk. De bruidegom is uitgestapt, maar zijn aanstaande wederhelft zit muurvast opgesloten in de Porsche. „Ik kan geen kant op met deze jurk”, lacht de bruid.

Joost ontdekt dat de deurklink nog naar beneden moet en bevrijdt zo zijn bruid uit haar benarde positie. Die loopt meteen de bakkerij in waar ze werkt op de zaterdagen dat ze niet in verzorgingstehuis Salem haar handen uit de mouwen steekt. In de bedrijfskantine hangen foto's. „Kijk, daar hangt mijn vader. En dat is mijn opa, hij is deze bakkerij bijna honderd jaar geleden begonnen.”

Omdat Truderieke graag eens een brood aan Joost wilde verkopen, heeft haar vader deze ochtend in alle vroegte iets bijzonders gemaakt; een witbrood van een meter lang. De bruid moet zich een halve slag draaien om het megabaksel door de voordeur naar buiten te krijgen. „In witbrood zitten weinig vezels”, zegt bakker Stam. „Maar de eerste weken van je huwelijk heb je ook niet veel nodig, dan leef je van de liefde.”

„Hoe voel je je”, vraagt een collega van de bruid haar. „Apart. Maar het is wel echt leuk.” Bruidsmeisje Willize neemt de bruidegom apart en geeft hem een oppepper. „We zijn heel mooi op tijd”, zegt ze. Joost straalt. „Heel fijn”, zegt hij blij. „Hoe laat is het precies dan?” Truderieke heeft vandaag het zelfverklaarde „mannetje van de tijd” verboden een horloge te dragen. In plaats daarvan gaf ze hem een goudkleurig zakhorloge waarop hij eventueel kan kijken hoe laat het is. Maar liever heeft ze dat Joost relax is.

09:19 Alblasserdam – Schoolbus zorgt voor sfeer

„Het wordt een dag vol verrassingen” had Joost' vader al voorspelt. „Daar is Truderieke van”, wist hij. En dat bewijst de bruid na haar cadeaudoos voor Joost vandaag voor de tweede keer, als een man in een blauw pak en gelakte schoenen aanbelt bij huize Van de Graaf.

Het is Nick, de chauffeur van een bus waarmee de daggasten vandaag vervoerd zullen worden. „Het is een dag vol verrassingen”, ziet nu ook de rest van Joost’ familie.

De man in het pak mag binnenkomen en krijgt koffie. „Ik vervoer de gasten van vandaag in een Amerikaanse bus van het merk Crown”, legt hij uit. „Crown maakte in de omgeving van Los Angeles brandweerwagens en schoolbussen. Deze schoolbus uit 1986 is best bijzonder, want het is de enige die in Nederland is geïmporteerd.”

Op de stoep voor het huis verzamelen zich meerdere gasten uit Alblisserdam. Als de wolken boven hen beginnen te druppen, zetten de gasten zich vast in beweging richting de bus. Drie jongens in grijze pakken sprinten langs opa en oma Stam. „Snel, anders is ons plekje weg” sporen ze elkaar aan. Ze staan als eerste bij de busdeur om hun plekje -helemaal achterin- te bemachtigen.

„Dit is toch leuk, zo” zegt opa Stam terwijl hij naar de witte slingers boven de ramen kijkt. Oma Stam knikt instemmend. „Dit geeft de dag extra sfeer”, vindt ze. Opa en oma De Lange zijn het daar roerend mee eens. De moeder van Joost komt langs om te trakteren op mondkapjes. „Die waren we nog even vergeten”, legt ze uit.

Chauffeur Nick zet de bus met een meterlange pook in de eerste versnelling. De motor gromt. Behendig manoeuvreert hij het voertuig door de bochten van het dorp. Bij een verkeersdrempel komen de passagiers bijna los van hun stoel. „Superleuk zo’n bus”, vindt één van Joost’ zussen. „En ideaal dat je niet zelf hoeft te rijden.”

De broertjes van Joost kijken achter in de bus hun ogen uit. „Het is net een schoolreisje”, zegt de een. Een ander ontdekt: „Je kunt nu gewoon in de achtertuinen kijken.”

9:26 Salem Ridderkerk – het werk van Truderieke

De fotoreportage wordt afgesloten op het werk van Truderieke. Zij werkt met senioren in het verzorgingstehuis Salem in Ridderkerk. Als het bruidspaar binnenkomt, worden ze al opgewacht door bewoners en collega's. Collega Wilma: „Ik hoef vandaag niet te werken, maar ben speciaal naar het werk toegekomen om Truderieke even te kunnen zien. Ik was zo benieuwd.” Truderieke zelf is meteen in haar element. Ze gaat alle bewoners langs voor een praatje en geeft ze stuk voor stuk persoonlijke aandacht. Meneer De Jong, één van de bewoners van Truderiekes afdeling, laat trots zijn zelfgemaakte broche zien. De broche is gemaakt van één van de verlovingsfoto's van het bruidspaar en versiert met een lint.

Bruidsmeid Wilize wordt aan alle kanten aangeschoten om kaarten en cadeaus voor het bruidspaar in ontvangst te nemen. Het bruidspaar betreedt de eerste woonkamer waar oudjes zich rondom de eettafel verzameld hebben. Ook hier heeft iedereen een prachtige, zelfgemaakte broche opgespeld. Het bruidspaar wordt van top tot teen bewonderd. Mevrouw Adelhof ligt wat afzijdig van de drukte en als Truderieke zich naar haar toebuigt worden haar ogen groot van herkenning en verwondering.

Het bruidspaar loopt door naar de tweede huiskamer. De gang is feestelijk versierd met vlaggetjes en ballonnen. Ook in de tweede huiskamer wordt het bruidspaar van alle kanten bewonderd en gefeliciteerd.

Mevrouw Bom zegt schalks: „Ik was maar vast begonnen. Het geduld was op.” De mensen zingen het bruidspaar toe en dan is het langzaam tijd om terug te gaan richting het ouderlijk huis van de bruid. Maar voordat ze het verzorgingstehuis verlaten, worden Joost en Truderiek toegezongen door de collega's van Truderieke.

Wat de toekomst brengen moge,
U geleidt des Heren hand,
Laat de Heer uw Leidsman wezen
Naar dit onbekende land
Laten wij Hem dank betuigen
Die dit huwelijk heeft bereid
Willen wij Hem samen bidden
Dat Hij u nu verder leidt.

Bruidspaar als u samen heengaat
Naar uw eigen huis en haard
Bidden wij voor u de Heere
Dat Hij u steeds wel bewaard.
Dat in voor- en tegenspoeden
Altijd u Zijn weg mag gaan
En dat op de Rots der Eeuwen
Steeds uw huw'lijkshuis mag staan.

10:12 Naast de zeepbelblaasmachine - loos alarm

„Ze komen eraan, ze komen eraan.” Die waarschuwing schalt door het ouderlijk huis van de bruid. Truderiekes moeder stopt met het opspelden van de zelfgemaakte corsages. Gasten worden verzocht zich langs de weg op te stellen om het bruidspaar te ontvangen. De zeepbelblaasmachine draait op volle toeren en de looper is uitgerold. Het blijkt loos alarm. „Het duurt nog tien minuten, mensen!” Joost' moeder is teleurgesteld. „Ik ben zo benieuwd hoe het is gegaan met de foto's!”

Het uitstel gebruiken drie vrienden van Joost om te vertellen hoe zij het bruidspaar zien. „Joost heeft een eigen mening, en Truderieke ook”, weet Daniël te vertellen. „Daarom passen ze bij elkaar. Ze hebben allebei pit.” „Ze zijn ook allebei perfectionistisch” ziet Johan een tweede overeenkomst. Henrik: „Uiteindelijk heeft Truderieke het meer voor het zeggen, denk ik. Het huis is geworden zoals zij dat wil. Maar Joost boeit dat niet zo. Hij zorgt gewoon dat het er piekfijn uitziet.”

Boft de bruid meer met de bruidegom of de bruidegom met de bruid? De drie gasten met groene vingers kijken elkaar peinzend aan. Daniël neemt het woord. „Dit is een pittige vraag voor op de vroege ochtend. We doen daar op dit moment geen uitspraken over.” Ze snoepen liever van het lekkers dat klaarstaat in de achtertuin.

10:27 Bij huize Stam - „Jullie zijn mooi!”

Daar is het bruidspaar dan echt. De zeepbelmachine draait nog en de daggasten klappen. Vanuit het publiek roept iemand „wat zijn jullie mooi” en de bruid roept terug „ik ga eest even wat drinken hoor.” De oudjes achter de ramen in het nabijgelegen verpleeghuis hebben het nakijken als de bruid naar binnen snelt. Gelukkig voor hen komt ze al snel weer naar buiten voor het maken van de foto's. Joost deelt boksen uit aan zijn vrienden.

De familie mag als eerst op de foto, de vrienden moeten nog even wachten. Nelly is een vriendin van de bruid. Ze kent Truderieke van de opleiding verpleegkunde aan het Hoornbeek. Op school was Truderieke rustig en maakte ze zo nu en dan gevatte opmerkingen, herinnert Nelly zich. „We zijn na de opleiding altijd contact blijven houden. Als we afspreken, wordt het vaak laat.

Het is altijd gezellig. We appen regelmatig. De laatste tijd ging dat vaak over het huis en de bruiloft. Anton en ik trouwen over vier weken, dus we kunnen het nu een beetje van Truderieke afkijken. Ze gaf me ook vaak tips, superlief.”

„Deze dag is echt super goed georganiseerd” ziet Nelly. „Truderieke wist van tevoren ook al precies wat ze wilde. Ze heeft zelfs een website over deze dag gemaakt.”

Ook Marianne is bevriend met Truderieke. „We leerden elkaar kennen toen Truderieke mij moest inwerken in de bakkerij van haar vader. Ik kwam om de ramen te zemen, de slagroomvlekken uit de koeling te poetsen en de kruimels van de vloer te vegen. Truderieke vond dat ik te langzaam was en te veel om me heen kijk. Ze keek een beetje boos en leek me niet toegankelijk.”

Maar Marianne gaat sneller werken en Truderieke blijkt toch niet zo bozig als ze in eerste instantie op Marianne overkwam. „Truderieke heeft veel voor een ander over. Ze doet er alles aan om te zorgen dat jij goed in je vel zit.”

Langzaamaan leren de collega's elkaar kennen als vriendinnen. „Op een gegeven moment vertelde ze me dat ze Joost een leuke gast vond. En op een dag deelde ze mee dat ze verking had. Het is ook echt een gezellige gast. Een smaakmaker.”

Marianne denkt dat de nieuwe fase die nu aanpreekt in het leven van het bruidspaar voor hen wennen zal zijn. „Ze komen allebei uit een groot gezin, dus het zal soms wel wat stil zijn, samen in een huis.”

11:00 Nieuw-Lekkerland in de regen - Een verboden woord

„Fijn dat jullie er zijn”, zegt de ceremoniemeester klokslag 11 uur, precies op het afgesproken tijdstip. De foto’s zijn gemaakt en op het moment dat alle gasten in huize Stam zijn, houden de wolken zich niet langer in. De regen valt met bakken uit de hemel. De ceremoniemeester doet haar mededelingen. „Vandaag hebben we één verboden woord: corona. En alle woorden die daar mee te maken hebben -quarantaine bijvoorbeeld- zijn ook verboden. Heb het in plaats daarvan over het liefdesvirus.” Later legt ze uit waarom de bruiloft een verboden woord kent. „Het bruidspaar leefde op een gegeven moment van persconferentie naar persconferentie. Op den duur waren ze daar klaar mee en wilde ze het virus geen roet meer in het eten laten gooien.”

De gasten beginnen voor het eten en vallen daarna aan op de broodjes die vader Stam deze ochtend heeft gebakken. De lunch staat opgediend op twee sfeervolle houten barretjes die droog onder een wit tentzeil staan. De bruid laat het eten zich goed smaken, en vertelt aan iedereen die het horen wil dat de deur van de trouwauto onderweg zomaar open vloog.

„We gaan haar missen”, zegt vader Stam over zijn dochter. „Gewoonlijk ben ik op een bruiloft alleen blij, maar nu mijn dochter trouwt voel ik me ook meemoedig. De band is altijd goed geweest en Truderieke was altijd behulpzaam. Ze deed de was, stopte de kinderen in bad, kookte soms eten, ze hielp gewoon mee.”

„Maar ik ben blij dat ik er zo’n leuke schoonzoon bij krijg”, zegt hij dan. „Joost is echt een leuke jongen. Samen zijn ze ijverige beestjes. Als Truderieke iets wil, dan gaat ze ervoor.”

Ze heeft gevochten voor haar niveau-4 opleiding. En dat heeft ze ook gehaald. Dat schreeuwt ze niet van de daken, maar ze doet het wel. Ik ben trots op haar.”

De vader van Truderieke kan niet wachten tot de bruidstaart wordt aangesneden. Op zijn telefoon laat hij vast een foto zien. „De houten standaard heb ik laten maken omdat Joost hovenier is. De taart zelf heb ik juist weer heel fijn gemaakt. Kijk, om elke taart zit een parelrandje. Want Truderieke heeft oog voor kleine finesses.”

De gasten lopen inmiddels voor de tweede keer voor een broodje rosbeef met ei, tonijnsalade, brie en walnoot. Of scoren een minsaucijsje, pizza of krentenbol. De bruid en bruidegom zitten op twee voor hen gereserveerde stoelen in de woonkamer. De meest aangename zitplekken zijn voor de opa's en oma's. De rest van de familie zoekt een plek op de orgelbank of reserveert een staplek. De vrienden zitten onder de overkapping, droog en wel, te genieten van een vuurtje aan de tafel. De gele parkieten kijken toe.

„Ik ga Joost missen”, zegt zijn moeder. „Ik heb al wat kunnen wennen aan zijn vertrek, omdat hij de laatste tijd veel in zijn huis aan het klussen was, maar toch zal het nu wel anders worden. Joost heeft altijd wel een praatje, en is open en eerlijk. Ik vond het bijvoorbeeld mooi dat hij met mij besprak of hij rond het gedoe met trouwauto's nu wel de juiste keuze maakte.”

11:49 Voor het gemeentehuis - Een erehaag in de regen

„We doen het toch even, mensen”, roept de ceremoniemeester het publiek bij elkaar. De daggasten stellen zich op aan beide kanten van de rode loper. De Porsche komt voorgereden.

Een passerende automobiliste draait haar raam naar beneden, toetert, en roept „Leuk!” naar het bruidspaar. Truderieke glundert, stapt uit en manoeuvreert zich behendig om een regenplas heen. Het publiek klapt. De klokken zwijgen, omdat de bliksem insloeg in het Carrilon. De vreugde is er niet minder om.

12:02 Het Carrilon - Ja!

De gasten zitten netjes op hun stoel, een paar jongens lijken wat nerveus. Een van hen heeft een doos onder zijn stoel staan. Maar de meeste mensen merken dat niet op en het publiek klapt de handen stuk als Joost wordt binnengebracht door zijn moeder. Voorin de zaal wacht hij op zijn aanstaande bruid. Die komt met haar vader binnengelopen. De bijzonder ambtenaar van de burgerlijke stad (BABS) pakt het bloemstuk aan en zo kan het bruidspaar gaan zitten.

De BABS klapt een map open waarop in sierlijke goudkleurige letters staat ‘burgerlijke stand’. Die map legt hij op de lessenaar. Tijd voor een inhoudsvolle en serieuze toespraak.

„Goedemiddag allemaal. Graag wil ik alle aanwezigen hartelijk welkom heten. Joost en Truderieke; jullie zijn vandaag het bruidspaar. Ik wil jullie dan ook in de eerste plaats heel hartelijk welkom heten in deze trouwlocatie. Vandaag, woensdag 19 mei, is een bijzondere dag, jullie trouwdag. Jullie zien er fantastisch uit. De rode loper is speciaal voor jullie uitgelegd. Twee jonge mensen gaan als gezin deel uitmaken van de gemeente Alblasserdam. Het gezin is de hoeksteen van onze samenleving. Jullie vormen vanaf vandaag daarin een kleine cel. Klein, maar niet onbelangrijk is een gezin van twee personen. Graag verleen ik dan ook mijn medewerking aan de voltrekking van jullie huwelijk.

In de eerste plaats omdat een huwelijksvoltrekking een officiële gebeurtenis is. De wetgever heeft ingezien dat een hechte huwelijksband de basis is van een gezond gezinsleven en dat een harmonisch gezin een grondslag vormt voor een goede samenleving. In de tweede plaats omdat een huwelijksvoltrekking een gelukkige en vreugdevolle gebeurtenis is. Bovendien heb ik jullie in het voorgesprek al beter leren kennen. Joost en Truderieke, ik heb gemerkt dat jullie zijn vervuld met goede voornemens, oprecht in je gevoelens, en vervuld zijn met liefde en trouw ten aanzien van elkaar.” De twee geliefden kijken elkaar aan en glimlachen.

Even later vervolgt de BABS: „Het doel van iedere getrouwde man, en iedere getrouwde vrouw moet zijn om het huwelijk even serieus te nemen als God het doet. Het huwelijk is anders dan ieder apart door het leven gaan, het is met de ander rekening houden. Een stukje van jezelf prijsgeven. Een beetje opofferen voor de ander. Je trouwdag wil je graag met anderen delen, zoals familie en bekenden, vrienden en vriendinnen. Vandaar dat jullie hier zijn in tegenwoordigheid van allen die jullie dierbaar zijn. Joost en Truderieke, aan deze huwelijksdag is al een leven vooraf gegaan, twee aparte levens. Je jeugd, ieder in een eigen gezin, in een eigen familie, ieder met een eigen achtergrond. Als schepsel van God en dus uniek. Een leven bij je ouders, broers en zussen. Door je ouders ben je opgevoed. Door je omgeving ben je gevormd, daarbij denk ik aan diegene die jullie ook in kerkelijk opzicht en maatschappelijk opzicht belangrijke normen en waarden hebben voorgehouden en geleefd. Zoals predikanten, leraren of een opa of oma.

De verbondenheid met je ouders is iets dat na de trouwdag zeker niet ophoudt te bestaan. De band met je ouders is een band voor heel je leven. Zij hebben getracht jullie in afhankelijkheid van God mee te geven, die zaken die tot de wezenlijke dingen van het leven behoren namelijk: geloof, hoop en liefde. Zolang je ouders hebt, heb je een thuis, heb je iets achter je waar je op terug kunt vallen. Moge er ook de verwachting zijn dat je daar altijd terecht kunt met alles wat je op je hart hebt. Met al je vreugden, maar ook met je verdriet of moeilijkheden. Dat is waardevol bruidspaar. Hoe ouder je wordt, hoe meer je gaat beseffen, hoe goed het is bij je ouders, bij een familie te horen. Dat jullie hier ook zo over denken, Joost en Truderieke, blijkt wel uit het feit dat jullie deze belangrijke beslissing in je leven wilt nemen in het bijzijn van jullie familie.

Joost, jouw geboortedag is 10 december 1999 te Dordrecht. Je groeide op in Alblasterdam. Als tweede kind werd je geboren in het gezin en je bent ook de tweede die trouwt. En ik kan me zo voorstellen dat je ouders blij en gelukkig met je waren. Ik heb je al gezegd hoe belangrijk het gezin is in onze samenleving. Ik weet natuurlijk niet alle omstandigheden, maar je zult in je jeugd je momenten van vreugde maar ook van verdriet gekend hebben. Je ouders hebben je meegegeven om lief te hebben.

Na de basisschool aan de Johannes Beukelmansschool doorlopen te hebben moest er een keuze gemaakt naar welk vervolg onderwijs je zou gaan en dat werd het Wellant College in Boskoop, afdeling groen. Daarna een mbo-opleiding aan het Wellant College in Gorinchem en Dordrecht om vervolgens te gaan werken als hovenier bij Munter in Ridderkerk. Je hobby is eigenlijk ook je werk: klussen en tuinieren.

Vanaf vandaag ben je getrouwd met Truderieke en nemen je verantwoordelijkheden toe. Tijd en aandacht moeten verdeeld worden tussen gezin, werk en andere verplichtingen.” Truderieke knikt Joost toe. Zo van: knoop dat maar goed in je horen.

Dan richt de BABS zich tot Truderieke. „Jouw geboortedag is 21 januari 2000 te Dordrecht. Even een leuke anekdote tussendoor, één van jouw voorouders, Nijs Stam was geboren in 1900 en hij zei altijd: Ik ben van het jaar nul. Nu ben jij van het jaar 2000, dus om met hem te spreken: je bent van het jaar nul. Truderieke, je groeide op in Kinderdijk en Nieuw-Lekkerland. Jij was het eerste kind in jullie gezin en je bent ook de eerste die trouwt. Zeker zijn je ouders blij en gelukkig met je geweest. Met je zussen en broers groeide je op. Ook jij hebt in je jeugd momenten van vreugde en verdriet beleefd.

Je volgde de basisschool aan de Ds. Petrus van der Veldenschool. Na de basisschool moest er ook voor jou een keus gemaakt worden naar welk vervolgonderwijs jij zou gaan. Dat werd De Driestar in Lekkerkerk, vmbo-gt en daarna Verpleegkunde aan het Hoornbeek College in Rotterdam. Je bent nu werkzaam in Salem. Jouw hobby's zijn shoppen en diamond painten.”

Truderieke lacht. „Maar je bent vanaf vandaag getrouwd en dus nemen je verantwoordelijkheden toe. Tijd en aandacht moeten verdeeld worden tussen gezin, werk en andere verplichtingen. Joost en Truderieke, ik heb begrepen dat 19 mei 2018 een belangrijke dag is geweest. Toen kregen jullie namelijk verkering. Meestal weet een aanstaand bruidspaar de datum van verkering wel te noemen en ook jullie kwamen daar samen wel uit.

En toen ben ik zo onbescheiden geweest om ernaar te vragen, hoe dat allemaal in z'n werk gegaan is en ook dat hebben jullie mij keurig verteld. Hoewel ik er wel bij gezegd heb om alleen datgene te vertellen wat je echt kwijt wil, want ja, ik vertel alles door. Nu drie jaar geleden, op 19 mei 2018, kregen jullie verkering. Jullie kenden elkaar al vanuit de vereniging van de kerk. Jullie kregen meer dan gemiddelde belangstelling voor elkaar en waren al een aantal keren met elkaar uit geweest en dat ging goed. Ook waren jullie in elkaars nabijheid tijdens een JV-weekend. Op 19 mei gingen jullie er samen op uit richting het strand van Scheveningen en in deze mooie omgeving van strand, zee en zon werden jullie het samen eens. Het klikte goed tussen jullie en jullie harten stemden overeen en wat eerst schuchter begint, mag uitgroeien tot iets moois. Tot liefde! Je voelt dan diep in je hart: die ander is voor mij bestemd als mijn toekomstige man of vrouw. Je mag dan samen beginnen aan een bijzondere periode in je leven.

En zo hebben jullie elkaar in de daarop volgende periode steeds beter kennen en zijn jullie twee jaar later op 19 mei 2020 verloofd. De reis ging dit keer naar het Drielandenpunt in Vaals in Zuid-Limburg. Te midden van deze unieke en bosrijke omgeving vroeg Joost zijn Truderieke ten huwelijk. En ze zei ja. Later hebben jullie je verloving gevierd met familie en vrienden. Een fijne dag om op terug te zien. Zo hebben jullie na precies drie jaar verkering besloten om elkaar het ja-woord te geven in deze trouwlocatie in het Carillon te Nieuw-Lekkerland. Jullie woning aan de Van Hogendorpweg in Alblisserdam, waarvan jullie op 2 maart 2020 de sleutel hebben gekregen, is klaar om jullie als toekomstige bewoners te ontvangen. Er is geschuurd, geschilderd en behangen en jullie toekomstige woning is iets moois geworden.

Het is fijn als alles ruim op tijd klaar is, zodat jullie je toekomstige woning kunnen betrekken, ingericht naar jullie eigen smaak. In de afgelopen periode ben je in de gelegenheid geweest om elkaar steeds beter te leren kennen, zodat jullie nu kunnen zeggen: mijn toekomst is onze toekomst, mijn leven is ons leven, mijn zorg is onze zorg, mijn vreugde is onze vreugde." Joost knikt instemmend. De ambtenaar heeft nu goed nieuws voor hem. „Truderieke wist een aantal mooie sterke punten van jou op te sommen: je bent lief, je werkt hard, je bent zorgzaam en een open persoon. En soms ben je een tikkeltje eigenwijs en heb je last van stress." Joost lacht naar Truderieke en legt zijn hand op haar been. De ambtenaar gaat door. „Truderieke, wat Joost aan jou waardeert is je zorgzaamheid en je zelfstandigheid. Je bent ijverig en een harde werker. Maar, je bent ook enorm vasthoudend. Julie delen samen jullie geloofsovertuigingen en beide harde werkers. Waar Joost een denker is ben jij, Truderieke, ad rem.

Ik hoop dat jullie huwelijk een drievoudig snoer mag zijn, waarbij jullie als man en vrouw God de eerste plaats in je leven laat innemen. Trouwen is meer dan ja-zeggen. Trouwen is een verbintenis voor het leven dat niet alleen voorrechten maar ook vele plichten met zich meebrengt. Het huwelijk is een innige verbintenis van samen gaan en samen dragen. Hij die draagt en zij die geeft. Liefde en trouw zijn de pijlers voor een goed huwelijk. Liefde is dienen. Liefde gaat, als zij echt is, vanzelf volgens 1 Korinthe 13. Liefde zoekt zichzelf niet, is goedertieren en lankmoedig. De liefde doet de ander geen kwaad, maar bedekt alle dingen.

Trouw is standvastige liefde die niet verbroken wordt, wat er ook gebeurt. Trouw is er zijn voor de ander, wat er ook gebeurt. Trouw is liefde die standhoudt wat er ook gebeurt. Als je elkaar de rechterhand geeft is dit een teken en besef je samen voor God te staan om zo trouw te zijn aan God en trouw aan elkaar. Trouw is de gouden draad die jullie beider leven op de beste manier aan elkaar samenbindt. Ik hoop, en wens jullie van harte toe, dat die gouden draad van liefde en trouw jullie echtvereniging een heel bijzondere en diepe inhoud mag geven. Dat de liefde en trouw u niet verlaten. Bindt ze om uw hals, schrijf ze op de tafel van uw hart, dan zult gij genegenheid en goedkeuring verkrijgen van God en mensen (Spreuken 3:3 en 4).

Het huwelijk is een instelling van God. Dat blijkt al aan het begin van de geschiedenis van Adam en Eva. Het huwelijksformulier zegt het zo mooi: „Daarom zult u ook niet twifelen of de huwelijkse staat behaagt aan God de Heere, daar Hij Adam zijn vrouw heeft geschapen, zelf toegebracht, en hem tot vrouw gegeven heeft. Daarmee betuigende dat Hij nog heden ten dage aan een ieder zijn vrouw, gelijk als met Zijn hand toebrenge.”

Jullie hebben elkaar niet toevallig ontmoet. Hij schonk de liefde. Joost, neem je je voor Truderieke lief te hebben, haar te respecteren, trouw te blijven, te bemoedigen en te helpen zowel in rijkdom als in armoede, in ziekte en gezondheid, in goede en kwade dagen. Truderieke, neem ook jij je voor Joost lief te hebben, hem te respecteren, trouw te blijven, te bemoedigen en te helpen. Zowel in rijkdom als in armoede, in ziekte en gezondheid, in goede en kwade dagen. Ik wil als ambtenaar van de burgerlijke stand nu overgaan tot de huwelijksvoltrekking.”

De BABS vraagt het bruidspaar te gaan staan en elkaar de rechterhand te geven. Joost en Truderieke luisteren gehoorzaam. De bruidegom kijkt zijn bruid diep in de ogen. Truderieke bijt op haar onderlip.

Na een korte pauze praat de BABS weer door. „Willen jullie ten aanhoren van je ouders, familie en bekenden mij antwoorden op de vragen die ik jullie nu zal stellen?”

Allereerst richt hij zicht tot Joost. „Jan Johannes van de Graaf, neemt u aan tot uw wettige echtgenote Teunieke Stam, en zult u getrouw alle plichten vervullen die de wet aan de huwelijkse staat heeft verbonden? Wat is hierop uw antwoord?”

Joost: “Ja.”

„Teunieke Stam, neemt u aan tot uw wettige echtgenoot Jan Johannes van de Graaf, en zult u getrouw alle plichten vervullen die de wet aan de huwelijkse staat heeft verbonden? Wat is hierop uw antwoord?”

Truderieke: “Ja.”

„Dan verklaar ik als ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Molenlanden in naam der wet dat hiermee het huwelijk tussen Jan Johannes van de Graaf en Truderieke Stam is voltrokken.”

Met een ferme klap van de hamer bezegeld de baps het ja-woord van Joost en Truderieke. „Joost en Truderieke; ik wens jullie van harte toe dat de Heere jullie zal vervullen met Zijn genade en geven dat jullie in alle godzaligheid, liefde en eenheid lang en heilig samen leven mogen. Persoonlijk wens ik jullie ook toe dat jullie de zojuist afgelegde belofte tot in lengte van jaren trouw mogen blijven.

Opdat geloof, hoop en lief tot God en liefde en trouw tot elkaar in jullie leven gevonden mag worden. Bruidspaar; jullie reis door het huwelijk is vandaag begonnen. Daar heb je de reisgids van Gods Woord bij nodig. Opdat je de Leidsman mag kennen, die zal je leren hoe je wandelen moet. De trouwringen zullen nu overhandigd worden als bezegeling van jullie huwelijk omdat jullie voortaan bij elkaar behoren. De ring is daarvan toch een uiterlijk bewijs. De ring is rond en dus oneindig, net zo oneindig als jullie liefde. In de ringen zijn jullie namen gegraveerd, zo moet ook de liefde in jullie harten gegraveerd zijn. De ring is van goud, een edelmetaal, dat zo ook jullie liefde schittert. Arne en Gerrit, jullie mogen naar voren komen om de ringen te overhandigen.”

12:26 Achterin de trouwzaal: „Wat gaat er nu gebeuren?”

De ceremoniemeester staat samen met Arne en Gerrit op. „Ik wil de zaal vragen heel rustig en stil te zijn.” Joost vraagt aan Truderieke wat er aan de hand is. Ze lacht vriendelijk naar hem, maar houdt haar kaken stijf op elkaar. De BABS heeft het over „een bepaalde actie.”

Arne en Gerrit staan inmiddels vooraan. De twee broertjes in bretels trekken een handschoen aan. Een onbekende vrouw stapt de zaal binnen. Ze draagt kleding in camouflagetinten. Dan mogen de jongens doen wat ze al twee keer eerder geoefend hebben. „Stich”, roept Arne en houdt zijn arm gestrekt. Een uil komt sierlijk aangevlogen. Rustig neemt ze plaats op haar plekje. Gerrit roept Luna bij hem en ook deze uil gehoorzaamt keurig. De tweeling glundert trots, zij hebben hun belangrijke taak perfect tot uitvoering gebracht. De ringen worden losgepeuterd en overhandigt aan het bruidspaar.

De BABS neemt opnieuw het woord:
„Bruidspaar, als jullie willen mogen jullie elkaar nu feliciteren.” Dat laten Joost en Truderieke zich niet nog een keer zeggen en Joost pakt zijn kersverse vrouw vast voor een lange kus. Truderieke ziet er uit alsof ze nog wel een kwartiertje zou willen blijven knuffelen.

12:35 Lessenaar in de trouwzaal – „Lastige namen, Dingena van Van Beijnum”

Ard-Jan mag naar voren komen om de huwelijksakte van zijn broer en schoonzus voor te lezen. Zijn hoofd is zo rood als een boei, maar weet dat hij goed heeft geoefend. Een keer of vier, vijf. „Vooral de namen Dingena en Van Beijnum vond ik lastig. Ik wist echt niet hoe je dat moet uitspreken. Gelukkig wist mijn moeder dat.” Ard-Jan schraapt zijn keel en begint te doen wat Joost hem heeft gevraagd te doen.

„Op 19 mei 2021 is in de gemeente Molenlanden het huwelijk voltrokken van: Van de Graaf, Jan Johannes geboren in Dordrecht op 10 december 1999 wonende in Alblasterdam en Stam, Teunieke geboren in Dordrecht op 21 januari 2000 wonende in Nieuw-Lekkerland. Zij hebben daartoe verklaard dat zij elkaar aannemen tot echtgenoten en getrouw alle plichten zullen vervullen, die de wet aan de huwelijkse staat verbindt, waarna de ambtenaar uitspraak heeft gedaan, dat zij door het huwelijk aan elkaar zijn verbonden. De bruidegom is een zoon van: Van de Graaf, Johannes en de Lange, Dingena Rosalinda. De bruid is de dochter van Stam, Gerrit en Van Beijnum, Wimke Roelanda. Als getuigen waren aanwezig: Van de Graaf, Johannes vader van de bruidegom en de Lange, Dingena Rosalinda, moeder van de bruidegom. Stam, Gerrit vader van de bruid en van Beijnum, Wimke Roelanda, moeder van de bruid.

Waarvan akte opgemaakt door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Molenlanden op 19 mei 2021.”

Aansluitend wordt de huwelijksakte ondertekend door het bruidspaar, hun getuigen en natuurlijk ook door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Ard-Jan was blij dat hij deze dag „even iets te doen” had. En het voorlezen ging hem goed af, vond hij zelf. „M'n stem sloeg een paar keer over, maar dat is niet erg. Dat kan gebeuren. Ik vond het leuk om te doen.”

Na een korte toespraak overhandigt de BABS het trouwboekje en de huwelijksakte aan het kersvers getrouwde stel. De pennen waarmee zij hun handtekening gezet hebben onder de huwelijksakte mogen ze mee naar huis nemen. Maar eerst staat er een kerkdienst op de planning. De bus wacht alweer, met draaiende motor.

13:42 Gereformeerde Gemeente te Alblisserdam - Na rouwdienst een trouwdienst

Een oom van Truderieke speelt op het orgel. De tonen galmen door de volgeboekte kerk. In verzorgingstehuis Salem zitten oudjes aan de livestream gekluisterd.

Dan zwaaien de deuren open. Ds. C. Sonneveldt komt de kerk in. Daarachter het bruidspaar, naast elkaar. Wederzijdse ouders volgen, een paar ouderlingen en diakenen sluiten de rij.

Joost en Truderieke mogen op stoelen voorin gaan zitten. Hun ouders naast hen. Een knielbank op enkele meters voor hen. De predikant bestijgt de kansel en buigt zijn hoofd. Vanmorgen heeft hij een gemeentelid ter aarde besteld. Nu gaat hij voor in de trouwdienst van dit bruidspaar.

„Heere God,

Geef dat dit bruidspaar verlegen is om een blijkje van de gunst van Christus, dé Bruidegom. De Schoonste van alle mensenkinderen. De Liefste uit tienduizend. Heere, ontdek ons uit liefde aan onze vijandschap. Zodat we vallen in het stof, omdat we het werkverbond gebroken hebben. Wij smeken, breng ons in de schuld. Uw roepstem tot het bruidspaar en ons allen is: Zoekt eerst het Koninkrijk Gods. Geef dat het bruidspaar straks mag knielen vanuit een besef van diepe afhankelijkheid. Zodat ze hun treden in Uw spoor zetten. Geef dat Uw zegen rust op hun huis. Dat Uw Koninkrijk -ook als er onder uw zegen kinderen uit hun huwelijk mogen voortkomen- mag uitbreiden. Mag dat ook de bede zijn van de wederzijdse ouders. Maak dat ze hun kinderen in de binnenkamer in liefde vasthouden. Uit de liefde tussen man en vrouw wordt een eeuwigheid geboren. En wie zal een reine geven uit een onreine? Bind de nood van het nageslacht gedurig op. U hebt water in wijn veranderd. U kunt ook vijanden tot vrienden maken. Denk aan hen die vanuit Salem meeluisteren. Hun belangstelling doet het bruidspaar -Truderieke in het bijzonder- goed. Weest met ons allen, uit vrije genade. Hoor ons om Zijntwil.

Amen.”

De organist zet Psalm 119:17 in. Verspreidt over vijf rijen kerkbanken zingen daggasten en gemeenteleden ingetogen mee. „Leer mij, o HEER, den weg door u bepaald; Dan zal ik dien ten einde toe bewaren;”

14:00 Kansel – De bruidegom en bruid in de lente

Ds. C. Sonneveld: „Bruidspaar, jullie trouwen in een mooie maand. Er valt veel regen, de bomen zijn groen en de vogels zingen. De lente is een periode tussen de winter, waarin alles koud en donker is, en de zomer die, zeker in Israël, heet en dor is. Door Gods voorzienigheid valt jullie trouwdag, Joost en Truderieke, in de lente. Laat dat symbolisch zijn. Moge God jullie samenbinden in liefde en trouw, zoals dat ook wordt verwoord in onze tekst, jullie trouwtekst, uit Hooglied 2 vers 10 tot en met 12.”

Mijn Liefste antwoordt, en zegt tot mij: Sta op, Mijn vriendin, Mijn schone, en kom!
Want zie, de winter is voorbij, de plasregen is over, hij is overgegaan; De bloemen worden gezien in het land, de zangtijd genaakt en de stem der tortelduif wordt gehoord in ons land.

De predikant geeft zijn preek het thema "De bruidegom en bruid in de lente" en verdeelt het thema in drie punten. 1. De Bruidegom zoals Hij komt tot haar. 2. De Bruidegom zoals Hij spreekt tot haar. 3. De Bruidegom zoals Hij is van haar.

„Deze tekst gaat over de liefde tussen koning Salamo en een eenvoudig meisje; Sulamith. In het vorige hoofdstuk konden we lezen dat er toenadering is geweest tussen deze twee, maar nu heeft de Bruidegom zich teruggetrokken. De bruid heeft zich zorgeloos gedragen, en daardoor is verwijdering ontstaan, lezen we in Hooglied 3.”

1. De Bruidegom zoals Hij komt tot haar

„Maar de Bruidegom komt weer terug. Springend over de bergen, huppelend over de heuvelen (vers 8). De Bruid haast zich naar het venster. Ze herkent Zijn stem.

Voor ze het weet, staat de Bruidegom voor haar deur en wordt hun liefde vernieuwd. De liefde tussen Salomo en Sulamith is een beeld van de liefde tussen Christus en Zijn bruidskerk. Christus is de Bruidegom van Zijn volk. Hij heeft het Vaderhuis verlaten, heeft een lange reis gemaakt naar deze aarde en legt uiteindelijk zelfs Zijn leven af voor Zijn Bruid. En staat weer op. Hij doet alles voor Zijn lieve bruid. Hij komt op Zijn tijd weer tot het hart van de Zijnen. Vaak als ze het niet verwachten, altijd als ze het niet verdienen. Hij komt door Zijn Woord en door Zijn Geest.

Het is een voorrecht als we Zijn stem mogen horen. Als in de droefheid naar God ons hart wordt geopend voor Zijn Woord. Dan leven we de scheiding smartelijk in. Dan gaat je hart uit tot liefde voor Hem. Dan wordt het; geef me Jezus of ik sterf. Dan smacht de bruid ernaar om met de Bruidegom verenigd te worden. Verstaan we die begeerte of Hij ook onze Zaligmaker wil zijn? Joost, jij bent vandaag de bruidegom van Truderieke. Je bent vanmorgen aan haar deur gekomen om haar mee te nemen. Je zag haar niet voor het eerst. Er ging een kennismaking, een verkering en verloving aan vooraf. Mocht je Truderieke meenemen? Jazeker, en je bent met haar getrouwd. Vanavond mag je je bruid meenemen naar jullie huis. Daar verlangt ze naar. Op deze dag heeft ze gewacht. Ik hoop dat jullie ook uitzien naar een Derde in jullie huwelijk, die de Eerste moet zijn. Want een drievoudig snoer wordt niet snel verbroken.”

2.De Bruidegom zoals Hij spreekt tot haar

„De Bruidegom nodigt de bruid uit om mee te gaan (vers 10). „Kom!” De Bruidegom bestraft Zijn bruid niet omdat ze zorgeloos is geweest. Nee, Zijn liefde is zo groot; Hij noemt haar Zijn vriendin.

Hij zegt: „Sta op, Mijn vriendin, Mijn schone, en kom!” Kom tevoorschijn, Sulamith. De tijd van verwijdering is voorbij. Het seizoen van kou, regen en storm is afgelopen (vers 11). De bloemen worden gezien, de zangtijd komt dichterbij, de tortelduif laat van zich horen (vers 12). De tortelduif is een trekvogel. Als die terugkomt in Israël, wordt het warmer.

„Kom!” spreekt Koning Jezus opnieuw tot Zijn volk (vers 13). Waarom moet Hij dat na vers 10 in vers 13 alweer herhalen? Ach, Zijn volk is zo schuchter. Zijn volk denkt soms: Hij kan toch niet omzien naar zo'n monster van ongerechtigheid als ik? Maar de Bruidegom noemt de gestalte van Zijn bruid liefelijk (vers 14). De Bruidegom verklaart haar Zijn liefde. Zo wordt het lente in het hart van Gods kinderen. Dan roepen ze: wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad. Dan is de zangtijd aangebroken.

Joost en Truderieke, ook jullie mogen zien wat de Heere jullie geeft in elkaar. De liefde die Hij in jullie hart heeft uitgestort, gaat nu vrucht dragen. Truderieke, jij behoort Joost toe. Joost, jij behoort Truderieke toe.”

3. De Bruidegom zoals Hij is van haar

„„Mijn Liefste is mijn, en ik ben Zijn”, zegt de bruid (vers 16). Ze is geroepen, ze komt tevoorschijn uit haar schuilplaats en geeft zich van ganser harte aan de Bruidegom. Ze wenst dat niets haar huwelijksgeluk meer kan verstoren. Maar de vruchten in de wijngaard van het huwelijk worden bedreigd door kleine vossen (vers 15). Zo'n kleine vos richt schade aan aan de jonge druifjes. Hoe langer ze rondlopen, hoe moeilijker ze zich laten vangen. Het huwelijk is niet alleen een gave, het is ook een opgave. Als je vosjes ziet in je huwelijksleven, moet je ze vangen!

Als er tijdelijke verwijdering komt in je huwelijk, is het een zegen als je weer bij elkaar komt. Tegen de avond ziet de Bruid met een groot en diep verlangen uit naar de thuiskomst van de Bruidegom. Als Joost, na het werken in hoven en tuinen naar huis komt, ziet Truderieke al uit naar zijn komst. Laat er daarom nooit iets of iemand tussen jullie in komen. Als er in het hart van iemand ruimte is voor twee, krijgt de ene niet genoeg ruimte. Als je merkt dat zoiets dreigt; vang dan die vossen!

Als het goed is, is de liefde tussen man en vrouw een afspiegeling van de liefde tussen Christus en Zijn bruid. Je kunt dus niet onbekeerd trouwen. Dat is een onhoudbare situatie. Gelukkig zijn zij die met Psalm 40 zeggen: „Heere, haast U tot mijn hulp.” En zo een beroep doen op de almacht Gods. Dan kun je wel jaloers zijn op de bruid die zegt: „Hij is mijne en ik ben Zijne.” Als een arme zondares mag de bruid Hem omhelzen door een waar geloof.

Het is waar, ook daarna kan er weer een tijd van tijdelijke verwijdering zijn tussen je ziel en de Heere Jezus. Vaak is het onze zonde, het vervloekte ongeloof waardoor Hij Zich onttrekt. Maar Hij blijft trouw! Het doet verlangen naar de komst van de Christus. Hij komt als de Bruidegom naar Zijn bruid. Om haar te voeren uit de woestijn van dit leven. Daarna zal het eeuwig lente zijn voor de bruid en haar Bruidegom. „Zie”, zegt de Bruidegom „Ik kom haastiglijk. En de Geest en de bruid zeggen: Kom! Ja, kom haastiglijk.”

14:56 Knielbank - „Ja!”

De gemeente zingt Psalm 45:7. De dominee komt de kansel af en na het zingen leest hij vanaf een blaadje, ten overstaande van het bruidspaar en vanachter de knielbank het huwelijksformulier voor.

Als hij bij de vragen komt die in het formulier staan, zet de dominee de bril op het puntje van zijn neus. Over zijn bril kijkt hij Joost en Truderieke aan. „Wat is daarop uw antwoord?” „Ja”, zeggen Joost en Truderieke ten overstaande van God en Zijn gemeente gelijktijdig. Ds. Sonnevelt steekt zijn rechterhand uit en spreekt: „De Vader der barmhartigheid vervulle u met Zijn genade, verbind u met rechte liefde en trouw en geve u Zijn zegen. Amen.”

Het orgel zet in voor Psalm 134:2.
Heft uwe handen naar omhoog,
Slaat naar het Heiligdom uw oog,
En knielt eerbiedig voor Hem neer;
Looft, looft nu aller heren HEER.

Bij de derde regel lopen Joost en Truderieke naar de bank voor hen. Ze knielen neer, en buigen het hoofd. De dominee legt zijn handen zegent op de hoofden van Joost en Truderieke. De kerkgangers zingen nu het derde vers van Psalm 134.

Dat 's HEEREN zegen op u daal';
Zijn gunst uit Sion u bestraal';
Hij schiep 't heelal, Zijn naam ter eer;
Looft, looft dan aller heren HEER.

Na de zegen leest de predikant met een krachtige stem uit de trouwbijbel die hij straks aan Joost zal overhandigen. Hij leest Psalm 128 onberijmd.

„Joost en Truderieke”, zegt Sonnevelt dan, „wat bijzonder is het als je hier geknield ligt terwijl de gemeente zingt. We zongen „Dat 's HEEREN zegen op u daal”. Om die zegen gaat het. Daar is alles aan gelegen. Want trouwen is veel, getrouwd worden door Christus is alles. Heb geen rust tot je van die Ander mag zijn.

Vandaag heb ik me moeten haasten van een rouwdienst naar een trouwdienst. Dat hoeft op je huwelijk geen domper te zetten, maar weet wel dat er een eind aan komt.”

De predikant wijst op het houtsnijwerk in de preekstoel achter hem. „Dit is de duif die na de zondvloed een olijftak komt brengen. Nieuw leven! In de gedaante van een duif daalde de Heilige Geest neer op Christus. Wij hebben met jullie gebeden of diezelfde Geest op jullie wil rusten.”

**WEDDING
WRITER
COLLECTIVE**

Geschreven door: Arien van Ginkel
Fotografie: Anck Photography